

העותרים בבג"צ 3368/10

משרד האסירים הפלסטיני ואח'
ע"י ב"כ עו"ד אביגדור פלדמן ו/או סמדר בן-נתן ואח'
כולס מרח' הוברמן 10, תל-אביב יפו
טל: 03-5619666; פקס: 03-6868596

- נגד -

המשיבים בבג"צ 3368/10

שר הביטחון ואח'
ע"י מחלקת הבג"צים, פרקליטות המדינה
רח' סלאח א-דין 29, ירושלים

העותרים בבג"צ 4570/10

האגודה לזכויות האזרח בישראל ואח'
ע"י ב"כ עו"ד לילה מרגלית ואח'
רח' נחלת בנימין 75, תל-אביב יפו 65154
טל: 03-5608185, 054-6209622; פקס: 03-5608165

- נגד -

המשיב בבג"צ 4057/10

מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון
ע"י מחלקת הבג"צים, פרקליטות המדינה
רח' סלאח א-דין 29, ירושלים

תגובה מטעם העותרים בבג"צ 4057/10

העותרים בבג"צ 4057/10 מתכבדים להגיש את תגובתם להודעת העדכון הנוספת, אותה ביקשו המשיבים להגיש ביום 29.10.13:

1. הודעת העדכון של המשיבים מבהירה שוב את התפיסה הפסולה המנחה אותם, בכל הקשור לקביעת תקופות מעצר בשטחים: מחד גיסא, קביעה של תקופות מפלות ומופרזות לפלסטינים, ללא כל הצדקה המתקבלת על הדעת; ומאידך גיסא אימוץ מדומה של עקרון השוויון, כאשר - שומו שמיים - נראה שתקופה שנקבעה בחקיקה הצבאית (תקופת המעצר השיפוטי הכוללת לצורכי חקירה של בגירים) היא קצרה יותר באופן שולי מזו שנקבעה בחקיקה הישראלית.

2. ואכן - שומו שמיים. אפליה בתקופות המעצר, החלות על האוכלוסיות השונות החיות בשטחים, פסולה היא. אלא שמשום מה נכונים המשיבים לאמץ את עקרון השוויון, ולהנחות עצמם על פיו, באופן חד-כיווני בלבד. בעוד שהמשיבים ראו לנכון לתקן כעת שוב את הצו, כדי להאריך את תקופת המעצר השיפוטי לצורכי החקירה, החלה על פלסטינים בגירים - וזאת כדי שתהיה "דומה" **כביכול** (על כך בהמשך) לזו החלה על ישראלים - ממשיכים הם לטעון, באופן שרירותי וללא כל הצדקה, כי אין עליהם לקצר

את שלל התקופות הקבועות בדין הצבאי, כדי שיושוו לאלה החלות על ישראלים החיים באותו השטח ממש.

3. העותרים מברכים כמובן על החלטת המשיבים להבחין בין קטינים ובגירים, לעניין תקופת המעצר השיפוטית לצורכי חקירה, ולקצר במידת מה את התקופות, החלות על קטינים פלסטינים. אלא שעניינו הרואות כיצד שוב נקבעות לקטינים פלסטינים תקופות ארוכות יותר באופן שרירותי, מאלה החלות על קטינים ישראלים, החיים בשטחים.

4. על פי ההסדר החדש שנקבע בצו, שופט יוכל להאריך מעצרו של קטין חשוד עד 15 ימים, ולשוב ולהאריך אותו לתקופות נוספות של עד 10 ימים כל אחת, "ובלבד שסך כל תקופת המעצר ברצף אחד בקשר לאותו אירוע לא יעלה על 40 ימים" (סעיף 37(ב) לצו החדש). לאחר מכן, שופט בית המשפט הצבאי לערעורים יוכל להאריך את המעצר לתקופות נוספות של 90 ימים כל אחת, על פי בקשת הפרקליט הצבאי הראשי או מי שהוסמך על ידו לכך.

5. על פי סעיף 10 לחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971, בצירוף סעיף 17(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996, לעומת זאת, ניתן להאריך מעצרו של קטין ישראלי לתקופות של עד 10 ימים בלבד, ו"לא יוחזק חשוד במעצר ברצף אחד בקשר לאותו אירוע, לרבות במעצר ללא צו, לתקופה העולה על 20 ימים, אלא אם כן הבקשה למעצר נוסף הוגשה באישור היועץ המשפטי לממשלה". כן על פי סעיפים 10יא לחוק הנוער ו-59 לחוק המעצרים, קטין חשוד הנתון במעצר ולא הוגש נגדו כתב אישום תוך 40 ימים "ישוחרר מן המעצר, בערובה או ללא ערובה". אמנם, על פי סעיף 62 לחוק המעצרים, בצירוף סעיף 10יג לחוק הנוער, בית המשפט העליון מוסמך להאריך תקופה זו בפרקי זמן של עד 45 ימים כל אחד, אולם לא יודע לעותרים על מקרים כלשהם בהם נעשה שימוש בסעיף 62 (המשמש בפועל להארכת מעצרים עד תום ההליכים) במסגרת מעצר ימים – ודאי לא ביחס לקטינים.

6. לעניין תקופת המעצר השיפוטית הכוללת החלה על בגירים – כאמור, הצו הנוכחי שב ומאריך תקופה זו ל-75 ימים, ומחליף את ההוראה, לפיה בית המשפט הצבאי לערעורים מוסמך להאריך את המעצר לתקופות נוספות של 15 ימים, עד 3 חודשים בסך הכל, בהוראה המאפשרת הארכת המעצר בתקופות נוספות של 90 ימים כל אחת.

7. המשיבים מציינים בהודעתם בהקשר זה, כי השינוי התאפשר על רקע קביעתו של דין מיוחד לקטינים, אשר "איפשרה לקבוע תקופות מעצר שיפוטי לצורכי חקירה של בגירים באיו"ש, שדומות מאד לתקופות המעצר בישראל, מבלי שיהיה צורך להתפשר על אורך תקופות המעצר הנדרשות" (עמ' 4 להודעה). המשיבים אף מרחיקים ומדגישים, כי כעת תקופות אלה "זהות" לאלה החלות על ישראלים, למעט בשני עניינים: תקופת המעצר השיפוטית הראשונה (20 ימים, במקום 15 ימים על פי חוק המעצרים); והעדר חובה לקבל אישור היועמ"ש לאחר 30 ימים (נדרש אישור הפצ"ר או מי שהוסמך על ידו רק בתום 75 ימים).

8. אולם הבדלים אלה אינם "טכניים" גרידא. בעוד חוק המעצרים מבהיר בסעיף 17(ב), ביחס לבגירים, כי "לא יחזק חשוד במעצר ברצף אחד בקשר לאותו אירוע, לרבות המעצר ללא צו, לתקופה העולה על 30 ימים, אלא אם כן הבקשה למעצר נוסף הוגשה באישור היועץ המשפטי לממשלה", סעיף 37(א) לצו מאפשר כעת הארכת מעצרו של חשוד פלסטיני לצורכי חקירה "ובלבד שסך כל תקופת המעצר ברצף אחד בקשר לאותו אירוע לא יעלה על 75 ימים" (ההדגשות אינן במקור). **כלומר, בעוד הכלל הבסיסי, החל על ישראלים בשטחים, הוא שאין לעצור חשוד ליותר מ-30 ימים בקשר לאותו אירוע – כלל, שניתן לחרוג ממנו במקרים חריגים רק באמצעות בקשה מיוחדת של היועץ המשפטי לממשלה – הכלל לגבי פלסטינים מאפשר מלכתחילה מעצר עד 75 ימים.**

9. זאת ועוד – הצו מאמץ את הסמכות החריגה להאריך מעצרו של חשוד מעבר ל-75 ימים, הניתנת בדין הישראלי לבית המשפט העליון (סעיף 62 לחוק המעצרים), אך זאת ללא אימוץ מפורש של הכלל הבסיסי, לפיו בתום 75 ימים החשוד "ישוחרר מהמעצר, בערובה או ללא ערובה" (סעיף 59 לחוק המעצרים). כך הופכת הוראה חריגה מאין כמותה בחוק המעצרים – אשר למיטב ידיעת העותרים כלל לא נעשה בו שימוש במסגרת מעצרי ימים – להסדר העלול לאפשר הארכות מעצר מפליגות לצורכי חקירה בדין הצבאי.

10. כפי שפורט בהרחבה בתגובות הקודמות שהוגשו בידי העותרים, עד היום לא סיפקו המשיבים נימוקים חוקיים כלשהם לתקופות המעצר המפלות, המופרזות והפוגעניות, אשר ממשיכות לחול על בגירים וקטינים פלסטינים בשטחים – הן עד להבאה בפני שופט, והן לאחר מכן. מסתבר, שאת העיקרון הבסיסי לפיו אמת המידה הראויה לבחינת סבירותן ומידתיותן של תקופות המעצר, החלות על תושבי השטחים הפלסטינים, היא סד הזמנים החל על ישראלים בשטחים – מוכנים הם לאמץ, אך זאת באופן חד-כיווני בלבד.

11. הודעת המשיבים אך מבהירה שוב את הצורך בהכרעת בית משפט נכבד זה, והוצאת צו על תנאי בעתירה - וזאת מכל הטעמים שפורטו בידי העותרים לאורך הליך זה.

היום, 30.12.13.

לילה מרגלית, עו"ד
ב"כ העותרים